

Ziezo

Mijmering

Van de week zag ik mezelf in een etalageruit voorbij lopen. Links aanmerkelijk stijver dan rechts, nog steeds last van een krakkemikkige heup. Mijn loopje deed me denken aan het paard van mijn dochter. Het dier, dat naar de opgeruimde naam Ziezo luistert, heeft enigszins afwijkende, beter gezegd uitwijkende achterbenen. Hij loopt van achteren gezien niet recht, maar slingert beide benen eerst naar buiten voordat hij ze op de grond zet.

Ziezo is het grootste paard van stal. Op schouderhoogte is hij een meter tachtig, en dan moet zijn kop, pardon hoofd nog beginnen. Mijn dochter rijdt al haar hele leven paard. Dat heeft ze niet van mij. Ik heb om haar te plezieren ooit les genomen, maar aangezien ik steeds meer ontzag kreeg voor het paard dan het paard voor mij, ben ik maar gestopt. Mijn dochter bloeit op in de buurt van paarden. Wil je haar leren kennen, ga dan eens met haar mee naar Ziezo. Ziezootje. Haar zien scharrelen in de stal, haar zien zorgen voor, horen praten tegen en zien houden van haar paard ontroert me. Kan ze in het dagelijks leven nog wel eens kribbig zijn – heeft ze beslist niet van mij – bij haar paard worden al haar lieve en zachte kanten geactiveerd. Als ze de stal binnenloopt en 'Ziezootje' roept, komt er een gigantisch hoofd boven het schot uit. Ik verbeeld me dat Ziezo naar haar lacht, maar het schijnt dat paarden dat niet kunnen.

Paarden eten gras, hooi en brokken en soms krijgen ze slobber, een viezig bruin prutje dat alle associaties die de naam oproept waarmaakt. Ook buurpaard Zepper, dat net als Ziezo staat te trappelen als de emmer met slobber in de buurt komt, krijgt een schep.

Ziezo krijgt bij vertrek een aai over z'n bol en een zoen op z'n neus.

Elke aai over m'n bol is meegenomen, maar als ik die slobber zie, ben ik blij dat ik geen paard ben!

Marjolijn Sengers, 24 april 2016